

Missungune on lodusse polest ühhe naesterahwa süddä, ebt mis peale on naene keige ennamist maismas?

Algmisses lõi Jummal taewast ja maad, puud ja jöed, kunnilianud, widikad, meest ja naest: se on jubba keikil teada. Agga meest lõi Jummal keige omma lomisse tö peaks ja krooniks; ta ehhitas tedda pärast, kui keik walmis olli, ühhest mulla tükkist ja seadis temmale sedda seisust:

„Waliitse ülle fallade, mis merres on, ülle lindude, mis taewa al, ülle lomade, mis välsjal ja metsas ellawad ja ülle keige ma!”

Jummala au, wäggi, tarkus ja pühhadus piddi Adamal nago otsa ees kirjotud seisma. Ta ihho ja hing joud piddi tuggem ollema keik teggema ja kandma, mis tehha ja kanda tulli; sest kaks kät rüpppe pannema ja aegutoma: seks polnud mees mitte lodud. Jummal andis temmale rammo, julgust, moistust; agga heldus, hallastus, armastus — ellawad need warrandussed fa täi-

este mehhe rindus? Woib mees isseenne-sega selle polest jubba rahkul olla? Ma mõtlen, ta leiab monda pudust.

Eks armas taewa issa teadnud sedda keige parrem, sepärast ütleb temina omma kenna füttetö peale watades: „Se ep olle mitte hea, et innimenne üksi on, ma tahhan temmale abbi tehha, mis temma kohhane on.”

Pärast sedda, kui Adamat abviksa fa lodud olli, siis olli innimesse suggu ilmas. Mees on wäe ja rammo, naene armastusse täh. Mees peab ihho ja waimo tuggewüst, naene tassandust ja armastust ülesnäitma; jubba temma näojumme, ta süddame lafkus ja rahho armastus peawad tedda, kui üht trööstiat loma tunnistama. Ta peab fa waliitsema; agga mitte mehhe kombel jou ja wäe läbbi, waid heldusse, tassandusse, armastusse ja süddame lafkusse läbbi; sest trööstima, ja hütama ja armastusses rõmustama, seks on naene maismas.